

פנינה זכתה אבל הפסידה

פנינה רוזנבלום לא הוכיחה ערך התכשיטים הגנובים

אילנה אלון

יותר מחמש שנים נאבקה פנינה רוזנבלום בקבלה השיפוצים הירושלמי איציק (אבאר) אן) פינחס, ולבסוף הפסידה וחויבה לשלם

כרי להשיב לה את הפסדה הגישה בע' לת'התכשיטים תביעה אזרחית נגד הקבלן, בטענה כי התרשל ולא התקין סגרים על החלונות והתריסים שרכם פרצו השורדים, ועל כן חייב הוא לפצותה. עורך־הדין צבי לייסקי, שייצג את הרוזנבלום, הוכיח בעדים מהיגנים כי קיימת חובה על קבלן, המתקין חלונות ותריסים, להתקין בהם סגרים ראויים, כי כך עושים כולם.

ואמנם התרשל איציק אבארן בכך שלא התקין סגרים. אלא שפנינה רוזנבלום לא הצליחה להוכיח את הדבר החשוב מכל והוא — מה היה ערכם של התכשיטים שנשרדו ממנה. ובאין הערכה — אין פיצוי. השופט דויד בראופיר לא קיבל את הערכתה העצמית של רוזנבלום לתכשיטיה, וקבע כי היה עליה להוכיח את ערכם בצורה אובייק

קבלן אבארן

כל הקירות היו מכוסים בתמונות עירום שלה

לו 4000 ש"ח צמודים לדולר, כשכר־סירחתי עורך־דין. במאי 1983 קנתה הרוזנבלום את הדירה הראשונה בחייה, והיא לא הפסיקה להתפעל ולרבר עליה. היא רצתה להבטיח שהדירה תהיה ראויה לשימוש, ולכן שכרה את איציק אבארן, רמת ירושלמית סטגונית, לביצוע כל השיפוצים הדרושים.

כבר אז היה לרוזנבלום ראש לעסקים, והיא חתמה על הזמנה מפורטת, ששימשה כתעודת־האחריות לשנה של טיב העבודה. חודש ימים עברו אנשיו של אבארן בדירה הקטנה בצפון תל־אביב והכשירו אותה למגוריה של מלכת הסכס והוזהר. הם התקינו ג'אקווי והרסינה מעודנת, וכנו קשתות מיו־חיות. הם גם בנו תריסים וחלונות חדשים ל־דירה הנמצאת בקומה הרביעית.

קשר שתיקה? בדיוק חודש אחרי שרר זנבלום נכנסה לדירתה, באוגוסט 1983, פרצו שורדים לדירה, איימו עליה באקדח ושרדו את תכשיטיה. חלק ניכר מהתכשיטים היה מבוטח, אבל חלק לא היה מבוטח ועליו בוכה הרוזנבלום.

העולם הבא

כאשר היא מצטלמת בחפז'ל עם ידיד חדש, במסיבה תוססת של יפייפות, היא צריכה לדעת שבשבוע הבא עלולה אותה המצלמה בדיוק לתפוס אותה בנסיבות פחות משמחות. הדיווח, טוען אבנרי, מונע עליידי אותו העי' קרון בשני המיקרים: ענייני, עוברתי, חסר פניות.

אני לא מסכים עם אבנרי, מפני שאורלי יניב אינה שרת־החוז ואינה מנכ"ל מישרד־האוצר. היא יכולה לטעון — ובצדק, מבחינתה — שלאהבותיה הפרטיות לא היו ולא יהיו השלכות ציבוריות. הרומן שלה עם X או Y אינו יכול להשפיע, אפילו בעקיפין, על מצב האומה. לכל היותר היא יכולה לשות למבס ספורט או לרואים עולם אופי עליו או מתוח, לפי מצב־הרוח שלה.

ואת הדברים האלה אפשר לומר כמעט על כל עיתונאי במדינה.

אבל סיפור־השער של העולם הזה, בשבוע שעבר, הוא סיפור שונה לחלוטין.

כאשר כוכב־טלוויזיה נמצא כמעט מת בביתו, מחולץ עליידי צוות מנדו־אדום, מאושז בבית־החולים ונרשם בשם שונה מש' מו המוכר לציבור — הוא מעניק לכל עיתון יותר מסיבה טובה אחת לפרסם את הסיפור. וכאשר עיתונאי כביר, בתפקיד ממלכתי רס'מעלה, עושה כל מה שאפשר כדי למנוע את הפירסום הזה — נוספת לסיבות הטובות במילא עוד סיבה, לא פחות חשובה.

וזהו בדיוק מה שקרה בשבוע שעבר.

נו, אמרו לי חברים בסוף־השבוע, נו, אולי תכתוב כמרוך שלך איך העולם הזה כמעט חיסל את אורלי יניב? חברים טובים יש לי. להוטים להעמיד את העולם הזה במיבחן. מכירים את השקפותי. יודעים שאני שולל את החריה לרשות הפ' רט: את החיטוט במעוי ובקרבו; את הפלישה לחזרה־מיטות שלו; את הניסיון למכור עיתון ככל מחיר — גם במחיר החרויות של קוראיו.

עכשיו נקרתה להם הזדמנות־פו. לפני שבועיים פירסם העולם הזה, במיטגרת מוד' גשת, רכילות עסיטית על מערכת־יחסים מיר' חרת, שניהלה אורלי יניב עם ידידה. בשבוע שעבר הוסיף, לדעתם, העיתון חטא על פשע, ובישר כעמוד־השער שלו, שאורלי יניב כמ' עט מתה. כעמוד־הפנים הבהיר שהיא נמצאה בדירתה מעולפת, כמעט לא רוח־חיים, בנסי' בות תמוהות, בגלל רליפת־גז.

לשון אחרת: השמצת, פירטמת, כמעט ר' צחת. ומה בטוח — ירשת, מפני שמכרת יותר עיתונים.

עם כל הרצון הרע, קשה לי לראות את הקשר בין הדברים.

את הסיפור שפורסם לפני שבועיים אין לי דרך להצדיק. אורי אבנרי טוען שאורלי יניב היא כוכבת־תיקשורת, ובתור שכזו חלים ע' ליה כל היתרונות והמגרעות של מי שבחרה להיחשף לעיני ארבעה מיליון בני־אדם. לפי עמים היא נהנית מזה, לפעמים פחות. אבל

מראות

הזבל החוצה

אחרי הקרנת סרט קצר על טבע ונאום של מקסוול על תעשיות התרופות בעולם, היתה חתימה רשמית על ההסכם (שאחריה אמר מקסוול ביידיש: גמאכטגזוקט') והאורח הוזמן לסיור במחלקות הייצור. הסיור שהיה מתוכנן לשעה, התקצר לחצי שעה בשל פגישות בלתי־צפויות של מקסוול. אחרי כמה דקות הסתבר שגם חצי שעה זה יותר מדי. הורביץ ביקש ששיגו חלוק קינגס־סייז בשביל הכוס, כולם השתחלו לחלוקים, חבשו כובעים

לבנים ומירון מן, מנהל האגף הפרמצפטי, הופקר על מתן הסברים. מקסוול קטע אותו בתחילת המשפטים, קיצר את ההסברים, וגילה בקיאות כפרטי התהליכים והמכונות. כאחת המחלקות נעצר: המקום הזה הוא הזבחה לאוטומציה מלאה. בלי בניי אדם. זה מוצא חן בעיני, הכל מתוכנן נת. הייתי רוצה שגם העיתונאים שלי יעברו כך, שהכול יהיה אוטומטי. שתהיה מכונה שתבדוק מה אמת ומה לא אמת ותזרוק את הזבל החוצה.

ענת מירן, חדרשות־שלשבת 23.6.89. קטע מתוך כתבה על סיורו האחרון של רוברט מקסוול, מבעלי מעריב, במפעליה ובנופיה של ארץ־הקורס.

מקסוול ודיסנצ'יק אוטומציה מלאה?